

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Fidel escuder, espadatxí agut

Anna Ballbona
BARCELONA

Diputat de CiU al Parlament des del 2004 fins al 2015, en aquesta legislatura Jordi Turull (Parets del Vallès, 1966) ha estat el president del grup de Junts pel Sí (JxSí). Expliquen que ha estat un dels dirigents que més ha cregut en la coalició entre el PDeCAT, ERC i els independents i que més ha contribuït a cohesionar-la i recórrer-la en els diversos moments complicats que hi ha hagut fins ara. Ha fet tàndem amb la portaveu republicana, Marta Rovira, amb qui l'entesa ha estat notable i cabdal per salvar certes crisis. En les últimes eleccions del 27-S, Turull va ser el nú-

mero 10 per Barcelona de la llista de JxSí.

Tot i que Turull ja havia estat un home de confiança de l'expresident Mas (va fer funcions de portaveu del grup parlamentari de CiU a partir del 2010 i de president del grup, el 2013), ara ha sabut, també, guanyar-se la proximitat amb el president Puigdemont. De fet, en aquest període d'intensa activitat parlamentària ha mostrat un inenarrable convenciment en el mandat democràtic independentista i en els fulls de ruta que ha anat traçant la coalició.

Amb el debat sobiranista bullint a una pressió cada vegada més alta, el seu convenciment sovint s'ha expressat a través d'invectives contundents, enginyoses o vehements contra l'oposició –amb l'accent

més en un adjectiu o en un altre, segons la sessió a la cambra–, amb sortides que en alguns debats parlamentaris han fet butllofes. En tot cas, la seva veterania (aquesta és la seva cinquena legislatura a la cambra) l'ha convertit en un dels diputats que millor dominen la dinàmica parlamentària. En l'esgrima dialèctica ha donat mostres d'una agudesada cada vegada més desimbolta –a vegades, des-

bocada– amb algunes respostes que en alguns moments han fins i tot sorprès alguns portaveus de l'oposició habituats a una certa atmosfera d'esbrancada. Això contrasta amb el seu caràcter aparentment afable i tranquil, dues de les virtuts que li destaquen, juntament amb la seva capacitat de negociació. En aquesta legislatura ha estat l'enginyer encarregat de coordinar l'elaboració i la tramitació de les lleis de desconexió. Fa uns dies va

Home de confiança de Mas i Puigdemont, dominador de la dinàmica parlamentària, mai abans havia entrat al govern

ser un dels membres de JxSí que va presentar la llei del referèndum. Si algú del PDeCAT coneix els detalls de l'1-O, aquest és ell. Abans d'això, el 2014 ja va ser un dels tres diputats designats pel Parlament que van acudir al Congrés per raonar i demanar, sense sort, un referèndum acordat.

Si fins ara havia estat l'escuder de Mas (quan aquest encara era líder de l'oposició va resultar l'assot del govern tripartit) i l'escuder de Puigdemont en el dia a dia parlamentari, ara serà la mà dreta del president dins del govern. Curiosament, i malgrat el seu recorregut polític

dilatat, mai abans havia fet el salt al govern ni hi havia ocupat cap càrrec.

Turull és advocat –licenciat a la UAB– i està bregat en la gestió pública municipal: va ser secretari interventor als ajuntaments de Gurb i Sant Vicenç de Castellet, cap de gabinet del govern municipal de Sant Adrià de Besòs i gerent a l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès. Va entrar a la JNC el 1983 i a Convergència el 1987, i va començar la seva carrera política sent alcaldable al seu poble, Parets, on va ser regidor de CiU entre els anys 1987 i 2003. Entre els anys 1996 i 2000 va ser gerent de l'Institut Català del Voluntariat de la Generalitat.

En clau interna de partit, en el procés de refundació de CDC per convertir-se en el PDeCAT va presentar batalla per aspirar a la secretaria general del nou partit, però va acabar retirant la seva candidatura (que, de fet, encara no havia oficialitzat) a favor de Marta Pascal. Això va fer l'efecte que el deixava tocat, però ha semblat imposar-se la perseverança del corredor de fons. Com a dades curioses, el nou conseller de la Presidència és seguidor de l'Espanyol i és soci i membre del consell assessor de la Fundació Catalana de l'Esplai. També és soci d'altres entitats de caràcter cultural, social i assistencial, com ara Òmnium Cultural, l'Associació Amics del Xiprer de Granollers, Càritas i Intermón. ■

El perfil

Jordi Turull. Conseller de la Presidència i portaveu del govern

Una independentista a Georgetown

V.P.
BARCELONA

Clara Ponsatí (Sant Cugat del Vallès, 1957) és una sobiranista absolutament convençuda que una Catalunya independent és viable econòmicament i està disposada a lluitar per aconseguir-ho. Prestigiosa catedràtica d'economia, les seves opinions són avalades per una llarga i prestigiosa activitat docent i de recerca a universitats internacionals com Georgetown, Minnesota, Toronto i Saint Andrews (Escòcia), on actualment dirigeix l'Escola d'Economia i Finances.

Propera a l'exconseller Andreu Mas-Collell i membre fins ahir del secretariat de l'ANC, Ponsatí assumeix la cartera

d'Ensenyament en substitució de Meritxell Ruiz. És la cara menys coneguda del nou govern, tot i que durant l'últim any ha tingut un paper actiu a l'ANC i malgrat que en les eleccions del 27-S va figurar a les llistes de Junts pel Sí com a suplent.

Sobiranista ferma, ja parlava el 2013 de “guerra de desgast, una confrontació on una part espera que l'altra cedeixi”

Experta en teoria de jocs, negociació i resolució de conflictes, Ponsatí ja parlava l'any 2013 del procés català com una “guerra de desgast, una confrontació on

una de les parts espera que l'altra cedeixi”. Ho feia a una entrevista a VilaWeb poc després de denunciar públicament que la intervenció del govern espanyol, arran del seu suport al dret de decidir i contra el desequilibri fiscal en un programa de televisió, va motivar que la Universitat de Georgetown no li renovés la càtedra Príncep de Asturias. Ella va insistir que “no l'havia fet servir per encoratjar cap procés”.

A més de catedràtica d'universitats de prestigi, la nova consellera d'Ensenyament va dirigir el Consell Superior d'Investigacions

Científiques (CSIC) entre el 2006 i el 2012. Tant el CSIC com la UAB li van donar el seu suport després de l'incident a Georgetown.

Ferma defensora del referèndum, havia expressat ja la seva voluntat de participar en la construcció del nou país. En aquest sentit, mai ha estat ambigua i s'ha mostrat convençuda que un referèndum d'autodeterminació “pot ser el desllorigador” perquè, “malgrat que dolgui reconèixer-ho”, el resultat del 27-S no va donar el mandat majoritari que cal. ■

El perfil

Clara Ponsatí. Consellera d'Ensenyament